

denne Sal. Betragte vi Valgene, ville vi se, at Folk ogsaa ved dem samles efter deres Grundbetragtning af, hvad der tjener til Folkets og Samfundets Vel. Man tør ikke sige, at de, der stemme sammen paa Valgdagen, kunne regnes til et Parti, eller at de ledes af Partihensyn, men vi maa vistnok sige, at deres Afstemning ledes af, at den Mand, der giver deres Stemme, deler Anskuelse med dem; og at deres Grundanskuelse, naar de stemme paa ham, gennem ham blive førte frem i Landets lovgivende Forsamling. Disse Grundbetragtninger, der saaledes føres frem og ere komne frem i Folket, have vi ogsaa ved forskellige Forslag søgt at føre frem her i Thinget. De have været foretagne i flere Sæssioner efter hinanden, uden at de have kunnet nyde Fremme. Da jeg optraadte paa Valgtribunen, klarede jeg overfor mine Vælgere den Stilling, jeg vilde indtage til disse Spørgsmaal, men jeg gjorde dem med det Samme opmærksom paa, at der under de bestaaende Forhold neppe var Udset til at faae disse Reformers fremme, samt paa de Hindringer, der maatte ryddes af Veien, før vi kunde faae disse Reformers gennemførte paa en heldig Maade. Disse Hindringer er den Skygge, der endnu hviler over den folkelige Myndighed efter Grundloven, men dette Sløt bør vi arbejde hen til at løfte, saaledes at den kan blive stærkt og tilstrækkeligt belyst. Da vi atter iaar indbragte disse Forslag til Reformers, som vi antage vilde fremme Landets Udvikling, mødte de det samme Modstand, som tidligere var mødt dem, og vi saae os da nødsagede til at standse dem, men paa en Maade, hvorved det blev klart for Folket og det hele Samfund, at det ikke var muligt at faae tilfredsstillende Ordning af dem under det nuværende Ministerium. Vi gjorde dernæst et yderligere Skridt; idet vi henvendte os til Landets Konge og henvendte hans Opmærksomhed paa det Uheldige i den bestaaende Tilstand. Alt dette sigtede til at skaffe det Lys frem og den Myndighed ulveite, som grundlovmæssigt tilkommer Folket, men vi fik et Svar, for hvilket Regjeringen er ansvarlig, der underkender Folkemyndigheden og erklærer, at vi, Folkets Repræsentanter, ikke kjende Grundloven. Dette Svar falder over paa os, men det falder ogsaa over paa vore Vælgere. Det forekommer mig, at en saadan Underkendelse, som den, der er givet, ikke mig, men mine Vælgere, ikke kaster noget Ansvar over paa mig. Jeg tør ikke være med til at give den Regjering, der paa en saa alvorlig Maade underkender Folkets grundlovmæssige Rettigheder, Midler i Hænde til at fortsætte sin Virksomhed, men hvis vi nu vedtage Finantsloven, som den foreligger, give vi derved Regjeringen saadanne Midler. Finantsloven er paa en Maade Lovens Lov; den er det Sjul, hvorom hele Lovgivningsvirksomheden dreier sig. Negte vi den, gaar det Hele istaa, og vi — have da enten gjort Regjeringen umulig, eller givet Kongen i

Hænde at kunne opløse os og appellere til Folket for at han kan faae, at vide, om det virkelig er Folkets Grundbetragtning, der er kommen til Orde gennem os. Vi have troet, at vi burde fremstille en saadan alvorlig Afgjørelse. Jeg for min Del har troet det, fordi jeg ikke turde bære Ansvar for at skyde Folkets Myndighed saa meget til Side, at der maatte kunde hengaa en meget lang Tid, inden det kunde komme til sin bevidste Ret. Det staar mig imidlertid ogsaa klart, at jeg ikke har noget Ansvar, naar jeg stemmer Nei til Finantsloven; thi derved giver jeg den Myndighed tilbage i Folkets Hænder, som jeg modtog den 20de September f. A., og jeg har den Tillid til Folket, at det, naar vi atter tilbagegive det denne Myndighed, vil vide at forsvare sine grundlovmæssige Rettigheder, ved igjen at vælge Repræsentanter, som ville forstaa at paatale Folkets Ret i Landets lovgivende Forsamling. Der ligger ikke Partihensyn i min Afstemning; det skal Snegten kunne sige, og derimod vil jeg protestere, men jeg skal sige det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), som har fremsat denne Beskyldning imod os paa denne Side, at det netop er ham, som ved et Udbrud af ham under Grundlovens Forhandling, hvorpaa jeg siden den Tid oftere har tænkt, har bragt mig paa den Tanke, at vi havde et Baaben og et Bærg i Finantsloven. Det ærede Medlem sagde den Gang: Høst endelig paa, hvilken Magt der ligger i Finantsloven! Høst, hvad I kunne bruge den til! Saaledes omtrent vare hans Udtryk. Det er det, vi nu huse paa; det er dette Baaben, vi nu ville bruge, og derfor vil jeg erklære, at jeg ikke kan sige Ja til Finantsloven; men maa stemme imod den.

Alberti: Jeg vil tillade mig at begrunde min Stemmegivning imod Finantsloven. Vel udøver jeg ikke ved denne Afstemning Andet end min grundlovmæssige Forpligtelse og Ret; men denne Stemmegivnings Sjældenhed og Uædvanlighed gjør dog min Motivering ønskelig. Det er selvfølgelig ikke de ærede Ministres Personligheder, der fremkalder min Modstand imod deres Politikk. Jeg agter meget enhver især af dem, og for enkelte af dem har jeg personlig Hengivenhed; men deres Standpunkt i politisk Henseende og deres Stilling ligeoverfor Folkethinget bringer mig til at rejse Modstand imod dem, og da navnlig her ved Finantsloven. Det ærede Ministerium har, saavidt mig bekjendt, aldrig fremsat sit Program, hverken direkte eller indirekte, i al Fald ikke paa anden Maade end ved at fremlægge Lovforslag. Nere af disse ere allerede i forrige Sæssion henvendte ved Thingets Modstand, og de ere for Størstedelen udeblevne i denne; selv det saa meget fævnede militære Straffelovsforflag er blevet borte. Det forekommer mig derfor, at man ikke veed, hvad der egentlig for Diebliffet er det ærede